

סיפורם של שפרה ואברהם שמעונוביץ'

עלינו לארץ מפולין בשנת 1957 והתישבנו במושב. למעשה הסיפור מתחיל עוד באגיה "ארצה" בה הפלגנו מאיטליה לארץ ישראל. נציגי הסוכנות פנו לראשי המשפחות לברר היכן ברצונם להתישב בארץ. שפרה רצתה להגיע לעיר ואברהם רצה לגור בקיבוץ. הפשרה הייתה – מושב. איש לא ידע מה זה בדיוק "מושב". אבל ידענו שיש כאן מדבר, הרבה חול והרבה שמש, כך סיפרו בפולין על ארץ-ישראל.

כאשר הגענו לחופי חיפה, הניפו לקראתנו דגלי כחול-לבן וכל האנשים מאוד התרגשו, כי חשבו שראש הממשלה דאז, בן-גוריון, מחכה לנו ברציף, אך ברציף חיכו לנו רק אוטובוסים מהרור הישן. יצאנו מחיפה ונסענו כארבע שעות ארוכות ומייגעות עד שהגענו לפנות ערב למושב ניר-ישראל, זה היה ב- 25.2.1957.

מחר היה לסתות מעיר גדולה, וחדצוב שבפולין, למקום שלא דמה לשום מקום שהכרנו קודם. ישר הגענו לשכונת "16 הבתים", ועד שהמשפחות התחילו להתארגן ירד הלילה. לילה קר וחשוך, ואנו, זוג הורים צעירים ושתי ילדות קטנות,

פלה ודניה, ישבנו על המזוודות ובכינו. בחוץ נשמעו יללות תנים קורעות אוזניים, הילדים חשבו שאלה הם קולות ילדים שבוכים בלילה.

לעזרתנו באו דיגפרד זיל והלגה וילציק שהיו שכנינו הראשונים. הם באו והדליקו לנו את עששית הנפט ועודדו אותנו במילים חמות בנרמנית שהתערכה באידיש שלנו.

אותו תורף היה גשום וקר, לא היו כבישים, האדמה הייתה ברצית וכדי להגיע "למעלה" היה צורך לעבור את המחזק ברגל, דבר שהכביד במיוחד על הילדים ששקעו עד צווארם בבוץ הטובעי. כדי להגיע לביה"ס בייצים, האבוב בשאו את הילדים כמו שקים על גבם עד למקום האיטוף של האוטובוס.

לילדים היה זה מוחזה מוזנז ומרעק, מה שלא כן להורים הסובבים.

עם הזמן עברנו ל"שכונה" חדשה, העמק הנמוך ביותר במושב, מקום מגורנו הנוכחי, התחלנו להסתגל, להכיר את הסביבה ואת הורי המושב. היכרנו את האנשים, שחלקם היו ידידותיים ומסבירי פנים ואחרים מתנשאים, בדכרם שפה מתנבנת ולא מובנת.

אנשי הסוכנות החליטו עברנו על הקמת רפת תולבות וכמתווה ראשונה נתנו לנו פרה ורשמו "על החשבון". זו הייתה פרה צנומה ועצובה, ועם הזמן הסתבר שהיא תולה בשופת. עוד בשטח הפכה למקור פרנסה, נאלצו להפריד ממנה.

אחד-כך קיבלנו שתי פרות מבכירת, שבמזחת פרים חסונים במושב, פיתחו והגדילו את משק החלב שלנו.

עבדנו עבודה קשה כמשק, בחליבה, בגידול ירקות, בגידול מספוא וסלק לפרות. גידלנו גם פומלות בפרדס שלנו, והיה לנו כבר חצי סוס בשם "ליידי" (עם עגלה) בשותפות עם משפחת דייטל ז"ל.

תניה ביקרה בגן ואח"כ למדה בביה"ס, פלה למדה ב"עליית-הנוער" ואנו הפכנו בהדרגה לחקלאים אמיתיים.

עם השנים החליף הטקטור את הסוס, ומכנת חליבה את עבודת החליבה בידיים. אלה היו מסימני הקדמה בחקלאות ואנו התקדמנו עם הזמן. עברנו מבית סוכנות קטן ושירותים בחוץ, לבית חדש ומרווח יותר.

המושב גדל והתקדם, הרור הצעיר, פלה ואברהם, חזרו והקים את ביתו במושב, נולדו לנו 3 נכדים שגדלו והתחנכו במושב ועל זאת גאווה. מתוך 12 המשפחות שהגיעו יחד איתנו מפולין, אנו המשפחה היחידה שנשארה במושב ניר-ישראל. המשכנו ותורמנו את חלקנו לבניה והתפתחות הכפר.

